

Grund til at antage, at Thinget vil holde fast ved den engang ffete Afstemning, saa at Tilføiningen heller ikke nu vil faae Fleertallet for sig. Jeg tillægger iøvrigt ikke denne Tilføining nogen stor praktisk Betydning; men jeg kan ikke nægte, at det for mig har noget Stødbende, at en Lov, der anviser Veit til Oprettelse af en Institution, tillige skal anvise Veit til at blive af med den igjen. Det forekommer mig at røde Mangel paa den Overbeviisning, som Lovgivningen maa have at støtte sig til. Men jeg maa derhos erkjende, at det Stødbende noget er blevet afhjulpet ved Ministerens Underændringsforslag, hvorefter Menighedsraadet ikke kan igjen ophæves, fordi Præsten og $\frac{2}{3}$ af Menigheden ere enige, men først naar Ministeren giver sit Samthkke dertil. Det maa antages, at Ministeren ikke vilde give sit Samthkke, hvor Andragendet manglede tilstrækkelig Grund. Men, naar det ikke længer staaer i Præstens og Menighedens Magt, men bliver afhængigt af Ministeriets Samthkke, om Menighedsraadet skal ophæves, saa træder paa den anden Side det Beshnderlige endnu mere frem i Angivelsen af den officielle Veit, ad hvilken Præst og Menighed skulle forene sig om at søge Raadet ophævet, uden at der dog habes Myndighed til at sætte denne Villie igjennem. Skulde en Menighed virkelig ved tilstrækkelig Erfaring være kommen til Overbeviisning om, at den ikke er istand til at faae et Menighedsraad sammensat, der kan hjælpe til at „vække, styrke og lede Samfundslivet i Menigheden,“ og ligeledes til Overbeviisning om, at den ikke har Trang til et Organ, der kan tolke Menighedens „Ønsker, Begjæringer og Anker“, antager jeg, at en saadan Menighed vilde, ved at henvende sig til Ministeriet, faae dets Samthkke til, at Menighedsraadet ophævedes, uden at det behøver formeligt at procedere mod sig selv, saaledes som det her er foreslaaet, og at fremlægge for Verdens Zine Vidnesbyrd om sin egen Adhygtighed til at udfolde nogen helbringende Virksomhed. Det Stødbende bliver altsaa ligesuldt staaende, og jeg skal opfordre Thinget til at holde fast ved den engang ffete Afstemning.

Strøm: Den nye § 2, som er foreslaaet af Udvalgets Mindretal, og som i det Bæsent-

ligste stemmer med det oprindelige Udkasts § 2, med Undtagelse af, at Biskoppen er forbigaaet og at Afgjørelsen strax er henlagt til Kirkeministeriet, dette Forslag har Udvalgets Fleertal ikke kunnet tiltræde, idet vi nu som før holde fast ved, at der ikke kan ventes hverken Gavn eller Glæde af et Menighedsraad, der ikke er oprettet med Frivillighed fra begge Parters Side, og hvor Præsten skal sidde som tvungent Medlem og tvungen indtage Forsædet. Derimod har Fleertallet ikke kunnet opstille nogen ny § 2, idet det Eneste, vi havde at byde, var det Forslag, som til anden Behandling af Thinget blev forkastet med stor Majoritet. Vi have derfor ikke kunnet stille os anderledes til Paragraphen og maae stemme imod den saaledes som tidligere. Derimod har Udvalgets Fleertal, forudsat at Paragraphen skulde blive vedtagen, gjenoptaget sit Forslag om Muliggjørelsen af Menighedsraads Ophævelse, idet denne Tilføining faldt her i Thinget med temmelig ringe Majoritet, og medens endeel af Medlemmerne vare borte. Jeg maa atter paa Fleertallets Vegne anbefale Forslaget som det, der forekommer mig at være i god Overeensstemmelse med den Frivillighed, som jeg ønsker gjort gjældende i dette Forhold, og som Loven dog ogsaa endnu væsentlig gaaer ud fra. Ministerens Underændringsforslag til vort Tillæg kan Fleertallet derimod ikke tiltræde, idet vi mene, at den Sag, det her kommer an paa, er en saadan, at det kan være vausseligt nok at sætte en Minister ind i den, medens derimod de Bedkommende egentlig alene kunne dømmе om den. Det kunde tænkes, at en Minister, der var meget ivrig for Menighedsraads Oprettelse hele Landet rundt, vilde bruge den Ret, der ved et saadant Forslag vilde tilkomme ham, noget vel strengt.

Ministeren for Kirke- og Underbeviisningsvæsenet: Selv om Fleertallets Forslag var blevet vedtaget ved anden Behandling, vilde det dog ikke have forholdt sig saa, at Menighedsraadet altid kun skulde bestaae med Præstens Samthkke; thi det var kun om dens første Dannelsе, der var Tale i Fleertallets Forslag, hvorefter Fleertallet, naar en Præst kom til en Menighed og der forefandt